

KIMBERLEY FREEMAN

HOTEL EVERGREEN FALLS

ROMAN

Een heerlijke roman
voor fans van
Kate Morton en
Santa Montefiore

KIMBERLEY FREEMAN

HOTEL
EVERGREEN FALLS

De Fontein

Proloog

1926

Ze zeggen steeds maar 'het lijk', en Flora denkt dat ze gaat gillen zonder ooit te kunnen stoppen. Op een fluistertoon die niet zacht genoeg is, zoals mannen dat doen, zeggen ze het steeds weer. '*Het lijk* kan hier niet zomaar in een kamer liggen.' 'Als we *het lijk* in het zwembad leggen, zal het misschien op verdrinking lijken.' 'Maar als ze *het lijk* dan onderzoeken zullen ze geen water in de longen aantreffen.' Enzovoort. En Flora zit de hele tijd gevangen in de barse kerker van haar eigen gedachten, niet meer in staat om er iets van te begrijpen vanaf het moment dat ze het bleke, stoffelijke overschot vond. Ze huivert in de kille bries die door de open deur waait en de hoge eucalyptussen in de donkere vallei belaagt.

'Als die oude hier lucht van krijgt,' zegt Tony, zijn opmerking onderstrepd met een korte trek van zijn sigaret, 'draait hij de geldkraan dicht en krijgt Flora niets.'

Ze wil zeggen dat ze niet om geld geeft, dat de dood nog nooit zo groot en aanwezig en definitief heeft geleken als op dit moment, nu ze naast het stoffelijk overschot staat van een echt mens, iemand die gisteren nog ademde en hilde. Haar lippen bewegen, maar er komt geen geluid.

'Wat wil je doen, Florrie?' vraagt Sweetie.

'Het heeft geen zin om met haar te praten,' zegt Tony en hij schudt zijn hoofd in het zwakke licht van de stormlamp. 'Ze heeft een paar teugen whisky nodig om bij haar positieven te komen. Luister, het enige wat we zeker weten is dat dit niet bekend mag worden. Het

moet een ongeluk lijken. Een val tijdens een wandeling door het bos.’

‘In die sneeuw? Dat gelooft toch niemand?’

‘Bedenk eens wat voor reputatie deze overledene had,’ zegt hij, en – o lieve god – hij drukt zachtjes met de punt van zijn lakleren schoen tegen het lichaam, zodat het iets omhoogkomt en daarna terugzakt op de vloer. ‘Niet bepaald een modelburger.’ Tony lijkt zich te realiseren dat Flora meeluistert en houdt zich in. ‘Het spijt me, Florrie. Ik ben alleen praktisch. Je moet ons vertrouwen.’

Flora knikt, in shock, maar ze kan de situatie niet bevatten.

‘Hoe ver moeten we het lijk dan wegbrengen?’ vraagt Sweetie.

‘Tot zo dicht mogelijk bij de watervallen.’

Sweetie knikt en neemt de slappe benen in zijn grote handen. Flora wil helpen, maar Tony duwt haar weg, zacht maar beslist.

‘Wacht jij maar hier. We hebben nu toch niets aan jou en het is moorddadig koud. Ik zit niet te wachten op twee lijken.’ Hij schiet zijn peuk door de deur naar buiten en die valt met een boog in de sneeuw, een kortstondige vonk die snel dooft.

Flora kijkt hen na. Ze sjouwen het donker en de kou in, worden kleine figuurtjes aan de rand van de tuin en verdwijnen dan onder aan de stenen treden die naar de vallei leiden. Het is gaan regenen. Dikke druppels vallen vanuit de kolkende nachthemel zachtjes op de sneeuw. Ze staat bij de deur, met vingers die gevoelloos worden, te kijken of ze al terugkomen.

De regen zal hun diepe voetsporen in de sneeuw wegspoelen, samen met het eventuele spoor van slappe, dode armen die tussen hen in slepen. Maar de regen zal ook over het lichaam stromen, een doorweekte lijkwade, een natte begrafenis. Flora slaat haar handen voor haar gezicht en huilt, om haar shock en teleurstelling en verlies, en om de verschrikkingen die zonder twijfel nog zullen komen. *Arme Violet*, zegt ze in gedachten steeds opnieuw. *Arme, arme Violet*.

1

2014

Als ik enige ervaring met mannen had gehad, als ik geen eenendertigjarige maagd was geweest die net haar eerste baan had, zou ik misschien hebben geweten hoe ik met Tomas Lindegaard moest praten zonder over te komen als een raaskallende idioot.

‘Hetzelfde als altijd?’ vroeg ik toen hij naar de bar liep. ‘Weet je, je kunt ook gaan zitten en wachten tot je aan tafel bediend wordt. Als je dat wilt. Of niet, natuurlijk. Ik bedoel, ik wil niet bazig zijn.’

Tomas glimlachte en er verschenen rimpeltjes aan de hoeken van zijn helderblauwe ogen. ‘Misschien verras ik je vandaag wel door iets heel anders te bestellen,’ zei hij.

Ik lachte, besepte toen dat het te hard was en stopte abrupt.

‘Zwarte koffie,’ zei hij.

‘Maar dat is wat je altijd... o.’

Hij glimlachte weer en ik lachte terug, heel even licht in mijn hoofd, zoals altijd wanneer hij in de buurt was. Toen zag ik mevrouw Tait aan komen lopen en ging haar snel helpen. Hoe onafhankelijk ze ook wilde zijn, ze had hulp nodig om in een stoel te komen met haar wandelstok en haar stijve gewrichten.

‘Dank je, lieverd,’ zei ze terwijl ze zich in haar stoel nestelde. ‘Een latte met een extra shot en een sigaretje, alsjeblieft.’

Het was dezelfde grap die ze altijd maakte. Mevrouw Tait was dertig jaar geleden gestopt met roken, maar ze hield vol dat ze het nog elke dag miste, vooral als ze koffie dronk.

‘Komt eraan,’ zei ik en ik liep terug naar de bar, waar Penny net de

koffiemachine had aangeslingerd. Het geluid van de stoom overstemde de kletterende herrie van het café en het doffe gebonk van de muziek. Tomas had zijn gebruikelijke tafeltje genomen, precies midden in het café.

Penny keek me aan en bewoog haar hoofd subtiel in Tomas' richting, met een veelbetekenende glimlach.

Ik haalde mijn schouders op. Ik had geen idee of Tomas net zo veel interesse in mij had als ik in hem, ondanks ons dagelijkse contact. Hij hoorde bij een team architecten dat bezig was met de renovatie van het historische Hotel Evergreen Falls, speciaal ingevlogen vanuit Denemarken om kamers te ontwerpen en mijn hart te breken. Penny was de eigenaresse van het café: een glinsterend hoekje glas en chroom aan het einde van de net gerenoveerde oostvleugel van de Evergreen Spa. Ik wist zeker dat Tomas eerder interesse zou hebben in haar, met haar sportschoollichaam en haar Spaanse genen van moederszijde. Een magere blondine met lichte wenkbrauwen kon daar nooit tegenop.

Penny schoof me twee schoteltjes toe, de ene met mevrouw Taits latte, de andere met Tomas' zwarte koffie. 'Mevrouw T. eerst,' raadde ze me zachtjes aan, 'en dan blijven hangen, oké? Je weet toch hoe dat moet?'

Ik knikte, leverde mevrouw Taits latte af en bracht toen Tomas zijn koffie.

'Dank je, Lauren,' zei hij, terwijl hij twee zakjes suiker tussen duim en wijsvinger losschudde voor hij de inhoud in zijn koffie gooide. 'Rustige ochtend?'

Dit was mijn kans om te blijven hangen. 'Ja, al heb ik het liever druk. Dan kom je in je ritme.'

Een babbeltje maken. Daar stond ik dan een babbeltje te maken. Niet zo moeilijk als ik had gedacht.

'Waarom ga je niet even zitten?' vroeg Tomas met een heerlijke glimlach.

Een prikkeling van opwinding. Ik keek even naar Penny, die gebaarde dat ik dat moest doen. Ik hoorde mijn mobieltje rinkelen in mijn tas onder de bar, maar ik negeerde het. We kletsten maar wat,

over luchtige en iets minder luchtige zaken – hij was gescheiden, geen kinderen – maakten oogcontact, lachten. Flirtten. We waren aan het flirten. De gedachte kwam warm en snel in me op. Ik hoorde mijn telefoon weer.

Toen stond Penny naast me. ‘Sorry, Lauren.’ Ze stak me mijn telefoon toe, die net weer was gaan rinkelen. ‘Het is je moeder en ze blijft maar bellen. Misschien is er iets ergs.’

De drie letters MAM flitsten op het schermpje op. ‘Het spijt me,’ zei ik tegen Tomas. ‘Ik moet even opnemen.’

‘Natuurlijk,’ zei hij, terwijl hij zijn koffie opdronk. ‘Ik moet er trouwens toch vandoor.’

Ik nam mijn mobiel van Penny aan en haastte me naar het hoekje achter de tijdschriften. ‘Mam?’

‘Waar zat je? Ik heb je drie keer gebeld!’

‘Ik ben op mijn werk. Ik kan niet zomaar alles uit mijn handen laten vallen zodra...’ Toen zei ik tegen mezelf dat ik niet zo streng moest doen. ‘Het is lastig als ik op mijn werk ben, dat is alles. Ik was net met een klant bezig.’ Ik wierp een blik over mijn schouder. Tomas was weg. Maar hij had iets op tafel laten liggen. Ik liep erheen.

‘Ik werd bezorgd toen je niet opnam. Waarom ben je daar al zo vroeg?’

‘Vroege dienst. Voor mensen op weg naar hun werk.’ Het was een sleutel met een plastic label eraan. In het raampje aan een kant stond TOMAS LINDEGAARD geschreven. Ik draaide hem om en op de andere kant stond: OUDE WESTVLEUGEL. Ik ging naar de deur en duwde die open. Geparkeerde bouwvoertuigen onder de hoge dennenbomen langs de straat. Een man op zo’n grasmaaier waar je op moet zitten maakte in de verte het voetpad schoon. Nog geen langzaam rijdende toeristenauto’s die zich verdrongen voor de parkeerplaatsen bij het wandelpad naar de watervallen. Geen spoor van Tomas.

‘Het spijt me. Je weet hoe bezorgd ik kan zijn,’ zei mijn moeder.

‘Ja, ik weet hoe bezorgd je kunt zijn.’ Ik stak de sleutel in mijn zwarte schortje en liet de deur achter me dichtvallen. Penny stond mevrouw Taits tafeltje af te ruimen en met haar te kletsen, maar verder was het café leeg. ‘Is het dringend?’ vroeg ik mijn moeder.

‘Niet echt. Alleen... Adams boeken...’ Haar stem haperde.

‘Die neem ik wel,’ zei ik doortastend. ‘Stuur ze maar naar mij.’

‘Dus je blijft daar?’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik haalde diep adem en bereidde me voor op wat er nu zou komen.

‘Het is ver van huis.’

‘Het *is* nu thuis.’

‘Ik ben alleen bezorgd...’

Bezorgd. Weer dat woord.

‘Ik zit hier prima.’ Beter dan prima. Beter dan ooit. Ik was weg uit mijn geboorteplaats aan de kust van Tasmanië en woonde nu in de Blue Mountains achter Sydney, helemaal alleen. Ik leerde dingen te doen die andere mensen als tieners ontdekken: huur betalen, mijn eigen was doen, boodschappengeld budgetteren. Veel later dan had moeten.

‘Het voelt zo verkeerd dat je zo ver weg bent. Het huis is zo leeg en... weet je zeker dat alles goed gaat? Ik wil niet dat er iets... misgaat.’

Twee tot drie keer per dag belde mijn moeder me, en twee tot drie keer per dag riep ze het spook op van iets wat ‘misgaat’. Het frustreerde me zo erg dat het pijn deed aan mijn tanden, maar ook aan mijn hart. We waren geen gewone familie. Ik was geen gewone dochter. Niets aan onze omstandigheden was gewoon.

‘Neem het nou maar van me aan,’ zei ik, voor de honderdste keer. ‘Je hoeft je geen zorgen over mij te maken.’

Ze zuchtte. ‘Dat kan ik van niemand aannemen.’

‘Ik raak mijn baan kwijt als ik nog langer blijf bellen,’ loog ik. ‘Het is ontzettend druk vanochtend. Stuur die boeken maar. Ik kan wel iets gebruiken om me ’s avonds bezig te houden.’ De avonden waren lang en leeg. De tv-verbinding was onbetrouwbaar, Penny was tot dusverre mijn enige vriendin en ik kon er moeilijk op rekenen dat ze me elke avond vermaakte. Ik had me aangewend om vroeg naar bed te gaan met een kop thee, een plak vruchtencake en een oud roddeltijdschrift van achter uit het rek.

‘Goed, dat doe ik, maar...’

‘Dag, mam.’

Penny keek me aan toen ik mijn telefoon weer in mijn tas stopte en aan het werk ging.

‘Alles in orde?’ vroeg ze.

‘Altijd,’ zei ik.

Pas later, veel later, dacht ik weer aan Tomas’ sleutel. Toen ik thuis kwam had ik mijn schort op het bed gegooid en was ik meteen in bad gegaan. Mijn seniorenflat in Evergreen Falls, vlak achter het huis van mevrouw Tait en op vijf minuten lopen van het café, had een badkamer waarin ik amper mijn armen uit kon strekken, maar het bad was diep en het raam ernaast keek uit op een ommuurde privétuin. Ik liet me een tijdlang weken in het sop. Pas toen ik later de was aanzette hoorde ik iets tegen de binnenkant van de machine rammelen. Ik haalde met een vaag schuldgevoel de sleutel uit de zak van mijn schortje.

Tijdens het eten – alweer een eenpersoonsmagnetronmaaltijd uit de diepvries: boeuf stroganoff deze keer – liet ik de sleutel op het aanrecht liggen en keek ernaar in het keukenlicht. *Tomas Lindegaard*. Wat een prachtige achternaam. Achter de ramen viel de nacht. De bouwplaats zou inmiddels verlaten zijn. Zelfs Penny zou het bordje met OPEN voor het caféraam inmiddels hebben omgekeerd. Ik wist waar Tomas logeerde terwijl hij aan dit project werkte: ik had zijn huurauto vier straten verderop voor een cottage met een lange, met eiken omzoomde oprit zien staan. Mijn hartslag versnelde een beetje bij de gedachte om bij hem op de deur te kloppen.

Ik trok mijn badjas uit, deed een schoon T-shirt en een spijkerbroek aan, trok mijn schoenen aan en verliet de flat.

De avond was warm en zacht, en de geur van dennen en eucalyptus hing in de lucht. Ik was hier aan het begin van de zomer komen wonen en drie maanden later, in maart, had ik nog geen dag last gehad van de hitte. Er stond wat wind en de hemel had een lichte ambergele kleur met roze wolken erdoor. Ik liep de heuvel op naar de hoofdweg terwijl de afgevallen takken en dennennaalden onder mijn voeten kraakten.

Geen auto voor Tomas’ huis. De teleurstelling greep me bij de keel. Waar had ik dan op gehoopt? Door alles wat er in het verleden was

gebeurd, had ik geen enkele kans om een normaal soort relatie aan te gaan. Hoewel ik daar met mijn hele hart naar verlangde.

Ik zuchtte, draaide me om en liep naar huis.

Maar ik wilde niet naar huis. Misschien was hij nog op het werk, zei ik tegen mezelf. Ik ging op weg naar het Evergreen Spa Hotel.

Het hotel was van een vervallen schoonheid. De zonsondergang kleurde de met mosvlekken begroeide stenen muren. De tuinen strekten zich een kilometer ver uit tot op de rand van een rotsplateau en keek neer op heuvels en dalen zover als het oog reikte. Twee hoge, eeuwenoude dennenbomen flankeerden de hoofdingang en waren beide omringd door een verhoogd bloemperk vol onkruid en gele bloemen. Het hotel was gebouwd in de jaren tachtig van de negentiende eeuw, beleefde zijn bloeitijd in de eerste helft van de twintigste eeuw en raakte na de Tweede Wereldoorlog in verval, toen het gebruikt werd als een uitvalsbasis voor het leger. Een halfslachtige restauratiepoging in de jaren zestig had een oostvleugel opgeleverd die voldoende was opgeknapt om er bruiloften en partijen te houden, maar ook die was uiteindelijk dichtgespijkerd. Afgelopen jaar waren de ontwikkelaars gekomen. Tomas was gekomen. Penny had het café gepacht. Ik was mijn ouders in Tasmanië ontvlucht en had haar gesmeekt om een baantje, en nu bediende ik de plaatselijke inwoners en toeristen, maar vooral de werklieden. De oostvleugel van de Evergreen Spa zou volgens planning later dat jaar opengaan.

Maar de westvleugel, het oorspronkelijke stenen gebouw van twee verdiepingen met rijkbewerkte boogramen in Italiaanse stijl en sierlijsten met consoles: tja, daar was al tientallen jaren bijna niemand meer geweest.

En ik had de sleutel.

Tot dat moment in mijn leven had ik spontane acties zo veel mogelijk vermeden, om mijn moeders zenuwen maar te ontzien. Ik was nooit in bomen geklommen, had nooit met jongens in auto's rondgereden en was nooit naar het strand vertrokken als vrienden me meevroegen (als ik al vrienden had, wat niet vaak zo was omdat het gewoon niet zo leuk was om met mij op te trekken). Toen ik opgroeide bekeek ik

altijd alles door mijn moeders bril. Ze zou het verschrikkelijk vinden dat ik nu de sleutel in het slot stak en die omdraaide tot hij pakte. Ze zou het verschrikkelijk vinden dat ik de verlaten bouwplaats nog eens rondkeek onder de serene avondzang van de zacht ritselende bomen en het verkeer op de snelweg verderop. Ze zou het verschrikkelijk vinden dat ik naar binnen stapte en de deur achter me sloot, waardoor ik in het duister stond. En juist omdat ze dat allemaal verschrikkelijk zou vinden, deed ik het.

De ramen waren in een ver, grijs verleden allemaal dichtgespijkerd en natuurlijk was er geen elektriciteit, dus haalde ik mijn telefoon uit mijn kontzak en zette de zaklantaarn aan. Die gaf maar een smalle, korte lichtbundel, maar het was genoeg om nergens over te struikelen. Ik scheen om me heen en besepte dat ik in een soort foyer stond, met opgezwollen parket, hoge plafonds met afbladderende sierlijsten, loszittend behang waarvan de hoeken treurig langs de gevlekte wanden afhingen, plus een stoffige, kapotte kroonluchter die het licht van mijn zaklamp ving en in duizend kristallen vonkjes tegen de muren weerkaatste. Ik kwam even op adem en inhaleerde daarbij een long vol stof die me een halve minuut lang liet hoesten zonder dat ik kon stoppen.

Ik stond daar een hele tijd, midden in de foyer, en probeerde me voor te stellen hoe het er hier moest hebben uitgezien in de hoogtijdagen van het hotel; hoe het eruit zou zien over een paar jaar, als Tomas en zijn team alles hadden gerenoveerd. Ik voelde me vreemd bevoorrecht, om dit zo te zien. Ruig, onaangeroerd, de dikke lagen neerslag van de tijd nog om me heen.

Ik scheen met mijn lampje in het rond. Aan de ene kant strekte zich een hal voor me uit en aan de andere kant een trap. Ik durfde er niet op te vertrouwen dat de trap me zou houden, dus liep ik de hal door, langs een paar lege kamers, en kwam toen in een grote bijkeuken. Er lagen ongelijke tegels op de vloer en een enorm, gietijzeren fornuis domineerde een muur. De grote vierkante gootstenen zaten vol slib. Een van de planken voor de ramen ontbrak en door de smerrige ruit kon ik de onderste treden van een buitentrapp zien, met een bordje **VERBODEN TOEGANG, GEVAARLIJK** erop. Ik voelde een steek schuldgevoel. Ik wist dat ik weg zou moeten gaan.

Ik liep de hal door en ging door de foyer weer terug naar de voordeur, maar daar ontdekte ik dat die niet openging. Er zat geen sleutelgat aan deze kant en er was geen klink, alleen een uitstekend stukje metaal. Ik nam mijn telefoon tussen mijn tanden zodat het licht op mijn schuldige voeten viel en draaide met al mijn kracht aan het stuk metaal. Mijn handen deden pijn en waren rood toen ze ervanaf gleden, en ze roken naar oud metaal.

Mijn hart begon te bonken toen ik beseftte dat ik opgesloten zat en dat niemand wist dat ik hier was. Ik zou Penny of mevrouw Tait kunnen bellen. Of mijn moeder – het idee maakte me hardop aan het lachen en verjoeg mijn aanvankelijke schrik. Ik zette de zaklamp van mijn telefoon uit om de batterij te sparen terwijl ik nadacht.

Maar natuurlijk. Dit was zo'n reusachtig gebouw, er moesten toch meer uitgangen zijn. Ik liep de hal weer door en zocht in de lege kamers naar een uitgang. De deur naar de bijkeuken zat dichtgetimmerd. Aan het einde van de hal bevonden zich twee deuren: een met vrije toegang en een onder de lange kromming van een trap. Ik probeerde de eerste deur, maar de klink gaf niet mee. Ik stak de sleutel in het slot, en die gaf een millimeter mee en kon toen niet verder. Dus probeerde ik de tweede deur, en dat was mijn grote fout.

De sleutel ging erin en kon met een ruk omgedraaid worden, en ik duwde de deur open en voelde weerstand. Dus duwde ik nog harder en – *bonk!*

Mijn hart begon luid te kloppen. Na de eerste bonk kwam er een tweede, en een derde, en daarna volgde bons na bons toen de dingen die ik met de deur had weggeduwd op de vloer vielen. Ik deed voorzichtig mijn zaklamp aan en keek in wat een opslagruimte leek te zijn, met een plafond dat maar net boven manshoogte kwam. Aan de rotzooi te zien had ik per ongeluk een zware aardewerken urn tegen de poot van een oude tafel geslagen. De tafelpoot had het begeben en alle dingen die op de tafel stonden – koffers, dozen met curiosa, boeken, lampen en andere dingen die ik niet kon benoemen – waren in een chaos op de vloer gegleden. De urn had het overleefd, maar een compleet theeservies niet.

Ik stond voor een dilemma: moest ik de rest van de batterij van

mijn telefoon gebruiken om de plaats delict te verlichten zodat ik kon opruimen en de bewijzen laten verdwijnen, of moest ik Penny bellen, haar vertellen wat ik had gedaan en de vernedering verdragen?

Ik besloot tot een derde optie: snel opruimen, dan Tomas zoeken, alles opbiechten en aanbieden om het servies te vergoeden. En misschien de tafel ook. Hij zou me een idioot vinden, en dat was dan dat. In zekere zin was het een opluchting; ik hoefde niet meer te smachten naar iets wat ik niet kon krijgen.

Ik zette mijn telefoon op de vloer tegen de muur om me bij te lichten. De tafel was niet meer te redden, de poten waren gebroken. Ik verzamelde de scherven van het servies en legde ze vlak achter de deur. Ik zette dozen rechtop, stapelde koffers op, raapte schoenlepels op en vergaarde oude armaturen en losse deurknoppen en zette alles zo netjes mogelijk weg.

Toen tilde ik een omgevallen doos op en keek ineens naar een oude grammofoonspeler. Verroeste clips aan drie kanten en een gebroken handvat wezen erop dat hij ooit draagbaar was geweest. Toen ik hem voorzichtig oprapte, zag ik dat de zijkant opengescheurd was bij de val en toen ik hem naast mijn mobiel op de vloer zette, viel het licht op iets wits, half verborgen in de open scheur. Ik keek erin en haalde er een stapeltje enveloppen uit, aan elkaar gebonden met een verschoten fluwelen lint.

Ik maakte het lint los en bladerde erdoorheen. Alle enveloppen waren ongeadresseerd, maar er zat duidelijk iets in. Ik maakte de flap van de eerste open en haalde er een krakend, geel vel papier uit. Met de hand beschreven in inkt, tot sepia verkleurd door de tijd.

Mijn liefste, wat een kwelling dat ik vanavond niet bij je kan komen...

Liefdesbrieven. Oude liefdesbrieven. Plotseling zwol mijn hart op. Ik had een sleutel gestolen, ingebroken in een verlaten gebouw en oude liefdesbrieven gevonden. Ik voelde me heerlijk, zweverig, levend. *Zie je wel, mam?* Dit was precies het soort opwinding dat ik in mijn leven was misgelopen door te voorzichtig te zijn. *Zie je wel, pap?* Ik strikte het lint weer vast. *Zie je wel, Adam?* Een abrupt schuldgevoel bekoelde mijn plezier. Hoe kon ik zoiets denken? Niets van wat er gebeurd was, was Adams schuld. Hij had nooit zo'n schaduw willen

werpen: niemand op aarde zou zo'n schaduw hebben willen werpen.

Ik legde de bundel brieven bij mijn telefoon en deed mijn best om de opslagkamer weer op orde te krijgen. Ik zette zelfs de kapotte tafel tegen de muur. Toen stak ik de brieven in mijn jack, ging de kamer uit en deed de deur achter me dicht. Met hulp van mijn zaklamp wist ik de bijkeuken terug te vinden, waar het ene raam niet dichtgespijkerd zat. Ik leunde tegen het aanrecht en probeerde het schuifraam open te duwen. Het gaf een beetje mee. Ik klom op het aanrecht en ging in de gootsteen staan, centimeters diep in het slijk, en rukte met al mijn kracht. Kreunend ging het schuifraam omhoog en het raam open, en ik rook de frisse avondlucht. Ik klom naar buiten en sloot het raam achter me, liep om het gebouw heen en over de parkeerplaats terug naar de straat. Het was donker geworden terwijl ik binnen was en toen ik onder een straatlantaarn de modder van mijn schoenen af stond te stampen zag ik dat mijn kleren onder een laag stof zaten. Terwijl ik mezelf vruchteloos afklopte, toeterde er van achteren een auto naar me, en toen ik me omdraaide zag ik koplampen op me af komen. Ik stapte van de weg af op het vochtige gras en de auto kwam naast me tot stilstand. Het was Tomas.

‘Wil je een lift?’ vroeg hij met zijn lichte accent.

Ik schaamde me zo dat ik amper iets kon uitbrengen. ‘Ik... hoor eens, ik moet je iets vertellen.’

Hij trok met een lichte glimlach zijn wenkbrauwen op. ‘Stap in, dan. We gaan naar mijn huis. Ik woon hier vlakbij.’

Zijn huis. Ik zuchtte. ‘Oké.’ Toen zat ik in zijn auto, met de liefdesbrieven in mijn zak, en tijdens de korte rit naar zijn cottage zeiden we niets meer.

Er floepte een beveiligingslamp aan toen we de poort naderden. Ik verwachtte dat hij me zou vragen wat ik bij de Evergreen Spa deed, maar in plaats daarvan zei hij iets over de mooie avond, en hoe goed het hem beviel in de Blue Mountains, hoe anders het was dan in Kopenhagen; ik zal vast iets hebben teruggezegd, maar mijn hoofd tolde van mijn pogingen om te bedenken hoe ik moest opbiechten wat ik had gedaan.

Hij gooide zijn sleutels op een kastje en ging me voor naar de

keuken. Ik deed mijn schoenen uit voor het geval er nog modder op zat en probeerde nog wat stof van me af te slaan.

‘Kan ik iets voor je maken? Thee? Warme chocolademelk? Ik peins er niet over om koffie voor jou te zetten; dat doe jij meestal voor mij.’

‘Nee, ik hoef niets.’

‘Ik ga chocolademelk maken. Ik maak het naar mijn moeders recept. Het is erg lekker.’

Ik dwong mezelf te glimlachen. ‘Oké dan, als je erop staat.’

‘Ga jij maar zitten en vertel me wat je op je hart hebt.’

Ik ging aan de keukentafel zitten toekijken hoe hij een gietijzeren pannetje uitzocht en op het fornuis zette. Toen hij zich omdraaide om de melk uit de koelkast te pakken en ik zijn gezicht niet kon zien, zei ik: ‘Je hebt de sleutel van de westvleugel vandaag in het café laten liggen.’

‘Ah, dus daar was die gebleven. Ik heb mijn kantoor twee keer overhoopgehaald.’

‘Het spijt me heel erg. Ik heb hem in mijn schort gestopt en toen belde mijn moeder en... ze is nogal... veeleisend.’

‘Geen probleem.’

‘Kom je... vaak in de westvleugel?’

Hij goot de melk in de pan en kwam naast me zitten terwijl die warm werd. ‘Niet vaak. We hoeven daar de komende zes tot twaalf maanden nog niet aan de slag.’

‘Ik ben naar binnen gegaan.’ Mijn hartslag raasde in mijn oren terwijl ik dat zei. Ik herinnerde me een keer dat ik Adam uit een diepe slaap had gewekt en mijn moeder tegen me was uitgevaren, en zo voelde ik me nu weer. Diep in de problemen.

Hij glimlachte. ‘Stoute meid.’

‘Het wordt erger. Ik kon er niet meer uit. Dus deed ik een andere deur open en dat bleek een opslagruimte te zijn en ik... heb wat dingen omgegooid.’

‘Wat voor dingen?’

‘Een heleboel dingen. Ik heb een oud theeservies gebroken. God, ik hoop niet dat het antiek was.’

Hij glimlachte nog steeds, wat me een beetje geruststelde.

‘Het spijt me zo. Ik ben meestal niet zo, geloof me. Ik heb juist altijd zo’n braaf leven geleid. Je kunt je niet voorstellen hoe braaf ik altijd ben geweest. Ik weet niet wat me bezielde.’

‘Nieuwsgierigheid misschien?’ zei hij terwijl hij opstond en naar het fornuis ging om in de melk te roeren. ‘Het geeft niet. Er is geen schade.’

‘Maar ik heb dingen kapotgemaakt.’

‘De westvleugel is al lang geleden leeggehaald. Het was waarschijnlijk oude rommel zonder waarde. Zeker niets onvervangbaars. Zet het uit je gedachten.’

Opluchting stroomde door me heen. ‘Wat aardig van je.’

‘Dacht je dat ik je uit zou foeteren?’

‘Misschien.’

‘Ik ben gewoon blij dat je niet gewond bent geraakt. Ik weet niet of onze verzekering dat zou dekken.’

‘Ik heb de trap links laten liggen.’

Hij ging aan de slag met cacao, honing en twee enorme koppen. ‘Hoe ben je er weer uit gekomen?’

‘Een van de ramen in de bijkeuken was niet dichtgetimmerd.’

‘Vindingrijke meid.’ Hij bracht de koppen naar de tafel en ging weer zitten.

Ik nipte van mijn chocolademelk. Die was zacht en zoet. ‘O, wauw,’ zei ik. ‘Dit is heerlijk.’

‘Dat zal ik tegen mijn moeder zeggen als ik haar de volgende keer spreek.’

Ik glimlachte naar hem en dacht toen weer aan de brieven. ‘Kijk,’ zei ik en ik haalde ze uit mijn jack en schoof ze over de tafel naar hem toe. ‘Die vond ik in een oude draagbare grammofoonspeler.’

‘Wat zijn dat?’ Hij knoopte voorzichtig het lint los en maakte een van de brieven open. ‘Liefdesbrieven?’

‘Ik denk het. Ik heb er maar één bekeken.’

Hij schraapte zijn keel. ‘*Mijn teerbeminde. Vandaag lag ik in de zon achter de tennisbaan en in gedachten was ik weer bij jou, zoals afgelopen nacht, met mijn mond vol van de zoete dauw van jouw...*’ Tomas lachte. ‘Dit kan ik niet voorlezen. Veel te pikant.’

Ik bloosde toen hij de brief weer opvouwde en het stapeltje aan

mij teruggaf. ‘Hou jij die maar. Maar mijn sleutel moet ik wel terughebben.’

‘Weet je zeker dat ik ze mag houden?’

‘Ik sta erop. Lees ze maar en geef me een samenvatting van de beste. Kijk of je kunt achterhalen wie ze heeft geschreven, en aan wie. Als ze verstopt zaten, moest hun relatie misschien verborgen blijven. Je kon weleens op een geheim zijn gestuit.’

Bij die gedachte begon ik een beetje te gloeien van opwinding. Of misschien kwam de opwinding doordat ik bij Tomas aan de keukentafel zat en zijn moeders chocolademelk dronk. Geluk.

We kletsten. Hij vertelde over zijn moeder en ik vertelde – iets – over de mijne. Ik wilde hem nog niet mijn hele levensverhaal vertellen. Niet omdat het te lang zou duren – ik had het op een speldenknop kunnen schrijven – maar omdat ik wilde dat hij eerst de echte ik zou leren kennen.

Wie die echte ik ook was. Ik wist het nog steeds niet.

Hij bood me nog een kop chocola aan. Ik wilde dolgraag blijven, maar mijn moeder kon elk moment bellen en ik wilde haar niet spreken waar Tomas bij was of het telefoontje negeren zodat ze weer in paniek zou raken.

‘Ik kan maar beter gaan,’ zei ik. ‘Maar bedankt.’

‘Heb je een lift nodig?’

‘Nee, ik woon vlakbij. Ik heb een flat achter het huis van mevrouw Tait. Je weet wel, de bejaarde dame die altijd in het café zit?’

‘Ja, ik ken haar wel. Ik ben een keer thee bij haar gaan drinken toen ik hier net woonde.’

We stonden nu op de veranda. De motten vlogen zich stuk tegen de lamp.

‘Goedenacht dan,’ zei ik.

‘Vrijdag,’ flapte hij er plotseling uit. ‘Ga je dan mee uit eten?’

Het kostte mijn gedachten even om mijn hart in te halen, dat al met een luide operastem ja aan het galmen was. ‘Vrijdagavond? Ja. Ja, dat zou ik erg leuk vinden.’

‘Goed.’ Hij keek opgelucht en glimlachte breed. Tegen mij. Ik kon het haast niet geloven. ‘Dan haal ik je om zes uur op?’

‘Ja. Dat is... nou ja, ik zie je morgenochtend in het café, toch?’

‘Ik ben een paar dagen in Sydney. Dus...’

‘Dus...’ grijnsde ik stompzinig. ‘Dan zie ik je vrijdagavond.’

Toen ging ik in het donker naar huis, licht in mijn hoofd van opwinding. Toen mijn telefoon ging en ik wist dat het mijn moeder was, kreunde ik niet eens.

Lees verder in *Hotel Evergreen Falls*

Eerste druk augustus 2016

Oorspronkelijke titel *Evergreen Falls*

Originally published in 2014 in Australia and New Zealand by Hachette Australia

Copyright © 2014 by Kimberley Freeman

The moral right of Kimberley Freeman to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp © Janine Jansen

Omslagillustratie © Ilina Simeonova / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3974 1

ISBN e-book 978 90 261 3975 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.